

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobce **UNIM spol. s r. o.**, se sídlem Vše study 18, Veltrusy, zastoupeného JUDr. Tomášem Těmínem, Ph.D., advokátem se sídlem V Jirchářích 4, Praha 1, proti žalovanému **Českému báňskému úřadu**, se sídlem Kozí 4, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 5. 2004, č. j. 998/II/04/138, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 4. 2007, č. j. 8 Ca 302/2006 - 136,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku 2856 Kč, a to k rukám jeho advokáta do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 4. 5. 2004, č. j. 998/II/04/138, žalovaný podle § 60 a § 62 odst. 1 písm. c) zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění účinném do 31. 12. 2005 (dále jen správní řád) zrušil rozhodnutí Obvodního báňského úřadu v Kladně ze dne 16. 1. 2004, č. j. 6356/II/03/511.4/FRI, kterým bylo žalobci povoleno provádět v dobývacím prostoru Vše study hornickou činnost podle plánu otvírky, příprav a dobývání (POPD č. 2) a schválen návrh na vytvoření finančních rezerv na sanaci a rekultivace pozemků dotčených dobýváním v dobývacím prostoru Vše study, a věc vrátil obvodnímu báňskému úřadu k novému projednání a rozhodnutí.

Žalobu podanou proti tomuto rozhodnutí (a dále též proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 5. 2004, č. j. 998/I/04/138) Městský soud v Praze nejprve odmítl usnesením ze dne 7. 12. 2004, č. j. 8 Ca 170/2004 - 61. Nejvyšší správní soud však k žalobcově kasační stížnosti rozsudkem ze dne 27. 7. 2006, č. j. 1 As 8/2005 - 107, toto usnesení ve vztahu k rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 5. 2004, č. j. 998/II/04/138, zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

Městský soud v dalším řízení napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V odůvodnění uvedl, že při postupu podle § 60 správního řádu je nutno opožděné nebo nepřípustné odvolání nejprve zamítnout a až poté lze přezkoumat, zda zde nejsou dány důvody pro přezkum v mimoodvolacím řízení nebo pro obnovu řízení. Dospěje-li pak správní orgán k závěru, že důvody obnovy řízení jsou dány, musí věc postoupit orgánu, jenž rozhodl v posledním stupni, který je ve smyslu § 63 odst. 1 správního řádu k nařízení obnovy funkčně příslušný. Žalovaný v rozporu s těmito principy odvolání Stanislava Nedbala jako nepřípustné nezamítl, nýbrž se věcí přímo zabýval z pohledu obnovy řízení. V rámci obnovy pak nejenže nerespektoval funkční příslušnost Obvodního báňského úřadu v Kladně k nařízení obnovy, ale navíc ani nebyl schopen od sebe oddělit dvě fáze obnovy řízení (*iudicium rescindens*, *iudicium rescissorium*). Nezákonným je pak i výrok napadeného rozhodnutí, neboť zrušení rozhodnutí a vrácení věci správnímu orgánu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí, zákon neumožňuje. V napadeném rozhodnutí bylo nadto dáno dvojí protichůdné poučení o odvolání, jež se žalovaný následně naprosto nepřijatelně a nezákonně snažil napravit postupem, jako by se jednalo o opravu chyby v psaní. Žalobce z tohoto důvodu podal jednak rozklad a jednak žalobu. S rozkladem poté žalovaný naložil opět procesně vadným postupem – přípisem ze dne 23. 8. 2004, v němž z rozkladu učinil pouhý podnět k přezkumu v mimoodvolacím řízení a tomuto podnětu nevyhověl.

Proti zrušujícímu rozsudku městského soudu podal žalovaný včas kasační stížnost. Uvedl, že městský soud náležitě neposoudil věcné důvody, které žalovaného vedly ke zrušení vadného rozhodnutí Obvodního báňského úřadu v Kladně. Rozhodnutí soudu bude ve svém důsledku znamenat nehospodárné využití výhradního ložiska nerostu v dobývacím prostoru Všeštiny, a to i s přihlédnutím k tomu, že již uplynuly všechny zákonné lhůty k přezkoumání vadného rozhodnutí v rámci mimořádných opravných prostředků.

V doplnění kasační stížnosti ze dne 16. 7. 2007 namítl, že procesní pochybení spočívající v nezamítnutí opožděného odvolání S. N. lze považovat za nepodstatné, neboť rozhodnutím ze dne 4. 5. 2004, č. j. 998/I/04/138, žalovaný dospěl k závěru, že tato osoba měla být účastníkem řízení o povolení hornické činnosti v k. ú. Všeštiny.

Soud dále vůbec neodůvodnil, proč mu provedená oprava nepřipadá jako oprava zřejmé nesprávnosti a v čem je tedy tato oprava vadná. V daném případě se jednalo o opravu zřejmé nesprávnosti. Institut opravy nelze redukovat jen na opravy překlepů a pravopisných nebo početních chyb, ale je možno je provést i v případě dílčích nesrozumitelností. Dle stávající judikatury a literatury nesmí pouze dojít k zásadním věcným změnám uvedeného rozhodnutí, k čemuž v daném případě nedošlo, neboť

napadené rozhodnutí obsahovalo i správné poučení. Provedení takové opravy také nemá vliv na právní moc určitého rozhodnutí. Napadené rozhodnutí nabylo právní moci již dne 27. 5. 2004 a proto všechny opravné prostředky podané proti němu po tomto dni bylo třeba posuzovat za použití § 60 správního řádu.

Soud rovněž nevzal v potaz skutečnost, že Český báňský úřad může dle § 38 odst. 5 písm. a) zákona č. 61/1988 sb., o hornické činnosti, výbušninách a o státní báňské správě, na sebe atrahovat některé pravomoci obvodních báňských úřadů. Skutečnost, že žalovaný rozhodl o obnově řízení místo obvodního báňského úřadu proto nemůže být procesním pochybením.

Z uvedených důvodů navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil.

Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl její odmítnutí podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., neboť napadeným rozsudkem městský soud rozhodl poté, kdy jeho předchozí rozhodnutí (usnesení ze dne 7. 12. 2004, č. j. 8 Ca 170/2004 - 61) bylo kasačním soudem zrušeno (rozsudek ze dne 27. 7. 2006, č. j. 1 As 8/2005 - 107), a tento rozsudek je tedy výsledkem závazného právního názoru kasačního soudu. Žalobce se dále ztotožnil se závěry městského soudu, jednotlivé stížní body označil za účelové a vyjádřil se i k otázce hospodárného využití dotčeného ložiska.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí městského soudu v mezích důvodů vymezených stížnostními body (§ 109 odst. 3 s. ř. s.) a shledal kasační stížnost nedůvodnou.

V prvé řadě se však musel zabývat otázkou přípustnosti kasační stížnosti, neboť podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud znovu rozhodl poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem. Tato výluka slouží k realizaci principu ekonomie řízení a brání tomu, aby se kasační soud opětovně zabýval věcí, v níž již jednou vyslovil závazný právní názor, a to v situaci, kdy se nižší soud tímto právním názorem řídil. Při posuzování přípustnosti kasační stížnosti je ovšem třeba vzít v úvahu skutečnosti, pro které by daný postup porušil právo účastníka na spravedlivý proces. V daném případě sice je nyní kasační stížností žalovaného napadený rozsudek (ze dne 30. 4. 2007, č. j. 8 Ca 302/2006 - 136) až v pořadí druhým rozhodnutím městského soudu, věci se týkajícím, předcházejícím usnesením ze dne 7. 12. 2004, č. j. 8 Ca 170/2004 - 61, však městský soud žalobu proti předmětnému rozhodnutí žalovaného odmítl pro nepřipustnost a nerozhodl tedy věcně. Jestliže pak Nejvyšší správní soud toto usnesení rozsudkem ze dne 27. 7. 2006, č. j. 1 As 8/2005 - 107, zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení, zcela logicky předmětem jeho kasačního přezkumu nebyla věc samá, ale pouze otázka přípustnosti žaloby. Nyní napadeným rozsudkem již městský soud rozhodl meritorně a kasační přezkum tohoto rozhodnutí tak bude zaměřen poněkud jiným směrem než tomu bylo u původního usnesení.

V daném případě je tak situace jiná a odepření věcného projednání této kasační stížnosti by bylo nutno označit za přepjatý formalismus (k tomu srov. nálezy Ústavního

soudu ze dne 8. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05, <http://nalus.usoud.cz>). Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost věcně projednal, i když některé ze stížných bodů se vztahují k otázkám, jejichž řešení již bylo předznamenáno v předchozím rozsudku Nejvyššího správního soudu.

K věci samé lze předeslat, že kasační soud se ztotožnil se závěry městského soudu, který správně zrušil rozhodnutí žalovaného z důvodu celé série procesních vad různé intenzity, jichž se žalovaný ve správním řízení dopustil. Jestliže žalovaný svou kasační stížností činil spornými jen některé závěry městského soudu, zatímco jiné [a to povýtce právě ty, které se vztahovaly k těm nejtěžším procesním vadám (např. neoddělení fází obnovy řízení, nezákonný výrok rozhodnutí)] ponechal bez povšimnutí, musí kasační soud na tomto místě podotknout, že i v případě vyhovění jednotlivým stížným bodům předmětné kasační stížnosti, by napadený rozsudek nemohl zrušit, a to právě pro přetrvávající existenci kasační stížností nenapadených důvodů, pro něž bylo správní rozhodnutí také zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud však ani jeden ze stížných bodů nepovažuje za důvodný.

Žalovaný namítl, že jeho postup, kdy formálně nezamítl odvolání odvolatele Stanislava Nedbala do rozhodnutí Obvodního báňského úřadu v Kladně ze dne 16. 1. 2004, č. j. 6356/II/03/511.5/FRI, byl procesně nepodstatný. Tato námitka je lichá. Jak plyne z judikatury Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek ze dne 4. 8. 2006, č. j. 8 As 1/2005 - 165, www.nssoud.cz), v rámci postupu dle § 60 správního řádu musí správní orgán opožděné či nepřipustné odvolání (rozklad) vždy rozhodnutím zamítnout a teprve poté uvážit, zda z tohoto odvolání nevyplývají důvody pro nařízení obnovy řízení nebo pro přezkum rozhodnutí mimo odvolací řízení. V daném případě tak žalovaný nepostupoval – odvolání odvolatele S. N. jako nepřipustné nezamítl, nýbrž se věcí přímo zabýval z pohledu obnovy řízení. Na jedné straně lze dát sice do určité míry žalovanému za pravdu, že procesní způsob, jakým správní orgán „naloží“ s odvoláním, se týká primárně práv odvolatele, na druhé straně ale může být případným nezákonným postupem správního orgánu dotčena i právní jistota ostatních účastníků řízení. Městský soud proto na tuto vadu řízení správně poukázal i v souzené věci, v níž navíc tato vada byla pouze jedním z několika procesních pochybení žalovaného.

Žalovaný dále poukazoval na otázku vady správního řízení spočívající v opravě „zřejmé nesprávnosti“ – dvojího protichůdného poučení o opravném prostředku. Závěr o nemožnosti opravy poučení v tomto konkrétním případě předjímá již předcházející rozsudek Nejvyššího správního soudu. K tomu je třeba dodat, že § 47 odst. 6 správního řádu je nutno vykládat restriktivně, toto ustanovení lze tedy aplikovat pouze k odstraňování méně významných „technických“ chyb a nesprávností tak, aby nedošlo k věcným změnám v obsahu rozhodnutí. Poučil-li žalovaný účastníky řízení o opravném prostředku dvojím zcela protichůdným a matoucím způsobem, je zcela zjevné, že oprava poučení v takovém rozsahu, kdy došlo k nahrazení celé této základní náležitosti rozhodnutí, byla postupem dle § 47 odst. 6 správního řádu nepřipustná, neboť jí došlo k podstatnému zásahu do obsahu rozhodnutí, a jako taková byla též nezákonná. To vše navíc za situace, kdy důsledkem takového nesprávného poučení je podle § 54 odst. 3 správního řádu automatické prodloužení odvolací lhůty na tři měsíce ode dne oznámení

rozhodnutí. Dopad případné opravy nesprávného poučení na běh takto prodloužené lhůty zákon neřeší (narozdíl od úpravy účinné od 1. 1. 2006, srov. § 83 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád) a s ohledem na specialitu § 54 odst. 3 správního řádu je tak třeba dojít k závěru, že oprava nesprávného poučení nemá na běh prodloužené lhůty žádný vliv. I kdyby tedy bylo v souzené věci možné provést opravu poučení zákonným způsobem, uplatnila by se prodloužená odvolací lhůta, od níž se v souladu s § 52 odst. 1 správního řádu odvíjí i nabytí právní moci rozhodnutí.

K namítané možnosti žalovaného atrahovat na sebe některé pravomoci obvodních báňských úřadů dle § 38 odst. 5 písm. a) zákona č. 61/1988 Sb., je nutno uvést, že z rozhodnutí samotného, ale ani ze správního spisu „atrahování“ věci žalovaným nijak nevyplývá; co je však podstatné, takový postup by byl i nezákonným. Ustanovení § 38 odst. 5 písm. a) zákona č. 61/1988 Sb. lze totiž aplikovat pouze k převzetí rozhodovací, dozorové nebo povolovací činnosti jako celku, tj. činnosti, jež je jako celek obsahem zákonem vymezené věcné působnosti obvodního báňského úřadu. Ani jazykovým výkladem pojmu „úkoly báňské správy“ nelze dospět k závěru, že takovým úkolem je i jednotlivý úkon správního úřadu ve správním řízení (k tomu srov. č. 262/2004 Sb. NSS). Pro úplnost lze ještě dodat, že v úvahu by v dané věci nepřipadal ani postup dle § 50 správního řádu (atrakce coby opatření proti nečinnosti).

Žalovaný též namítl, že městský soud náležitě neposoudil věcné důvody, které žalovaného vedly ke zrušení vadného rozhodnutí Obvodního báňského úřadu v Kladně. K tomu však nelze než konstatovat, že žalovaný sám učiněnými závažnými procesními vadami soudu znemožnil přezkoumání věcných důvodů, které žalovaného vedly k jeho rozhodnutí.

Uvedl-li pak žalovaný, že důsledkem rozhodnutí městského soudu dojde k nehospodárnému vytěžení výhradního ložiska nerostu, nemůže s tímto závěrem kasační soud souhlasit. Pokud žalovaný jakožto nadřízený orgán státní správy dospěl k nutnosti přehodnotit rozhodnutí orgánu podřízeného, měl tak učinit způsobem naplňujícím všechna zákonná ustanovení. Poskytl-li tak v daném případě soud žalobci ochranu před vadným, či lépe řečeno přímo neprofesionálním, postupem žalovaného, nelze mu důsledky z toho vyplývající nijak přičítat.

Nejvyšší správní soud tedy shledal námitky žalovaného nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí kasační soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Žalobce dosáhl v řízení o kasační stížnosti plného úspěchu, a proto má dle § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Náklady řízení byly stanoveny podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, v tomto případě za jeden úkon právní služby spočívající v písemném podání týkajícím se věci samé ze dne 6. 8. 2007, a náhrady hotových výdajů, ve výši 1x 2100 Kč a 1x 300 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. d), § 13 odst. 3 citované vyhlášky], tedy 2400 Kč. Protože žalobcův advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku 456 Kč, odpovídající dani, kterou je

advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.), na celkovou částku 2856 Kč. Ke splnění povinnosti byla stanovena přiměřená lhůta.

Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. března 2008

JUDr. Marie Žiřková
předsedkyně senátu